

Wegwij's in de Bijbel

Het verhaal van de Bijbel op eenvoudige manier verteld

55. De Rechters (Deel 3) Simson

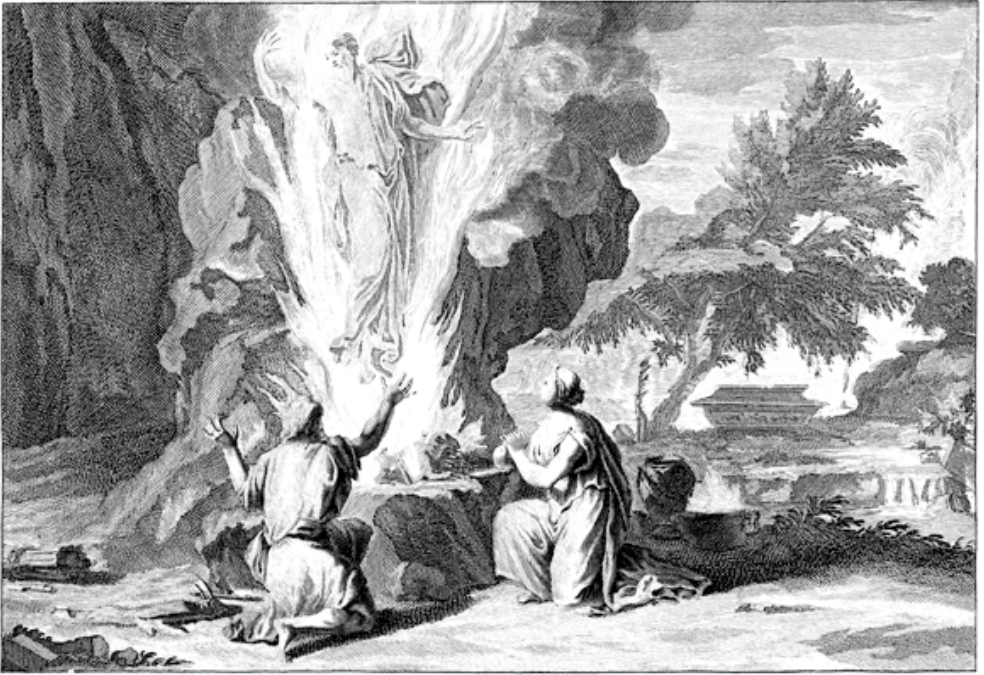
Bijbelgedeelte: Rechters 12:14-16:31

De geboorte van Simson

Het wordt wat eentonig, maar de Israëlieten deden weer wat slecht is in de ogen van de HEER. Daarom gaf Hij hen veertig jaar in de macht van de Filistijnen.

In die tijd leefde er een man van de stam Dan, die Manoach heette. Zijn vrouw had geen kinderen kunnen krijgen. Maar op een dag kwam er een engel, die haar vertelde dat zij in verwachting zou raken en een zoon op de wereld zou brengen. Zelf mocht ze voortaan geen producten van druiven en onrein voedsel eten, en geen enkele alcoholische drank drinken. De haren van haar zoon zouden nooit geschoren mogen worden. Hij zou een aan God gewijde zijn, die Israël uit de macht van de Filistijnen zou bevrijden.

De vrouw ging naar haar man en vertelde hem alles. Ze noemde degene die met haar sprak een Godsman, die er "bijzonder ontzagwekkend" uitzag, zodat hij wel een engel van God leek. Zij had hem wel naar zijn naam gevraagd, maar hij had daar niet op geantwoord. Manoach bad tot de HEER of de Godsman nog eens mocht komen, om hen precies te vertellen wat zij moesten doen als de jongen was geboren. En God verhoorde hem: de engel kwam voor de tweede keer naar zijn vrouw, en zij ging haar man meteen halen. Nadat de engel had bevestigd dat hij het was die eerder tot zijn vrouw had gesproken, en opnieuw had verteld aan welke voorschriften zij zich moesten houden, vroeg Manoach hem of hij nog even wilde blijven om wat te eten. De engel wilde wel blijven, maar niets eten. Manoach mocht de HEER wel een geitenbokje als brandoffer aanbieden. Hij wist nog steeds niet dat het een engel was waarmee hij sprak, en vroeg hem naar zijn naam "zodat wij u eer kunnen bewijzen wanneer uw woorden uitkomen". Maar nadat de engel had geantwoord "Waarom vraagt u naar mijn naam? Die is voor u toch te wonderbaarlijk", ging Manoach een geitenbokje slachten. Samen met wat brood legde hij dit op een rotsblok als offer voor de HEER. Toen zagen hij en zijn vrouw een wonder: de engel van de HEER steeg op in een vlam, die van het rotsblok met het offer naar

de hemel opschoot. Toen zag Moanoach in dat het een engel van de HEER was geweest, en hij werd heel bang: "We hebben God gezien. Dat wordt onze dood!". Maar zijn vrouw zei heel nuchter: "Als God ons had willen doden, had Hij vast ons offer niet aanvaard en ons niet hebben laten zien wat we nu gezien hebben. En dan had Hij ons daarnet zeker niet zulke beloften gedaan". Ja, zo eenvoudig kan het zijn...

De vrouw bracht een zoon op de wereld, en noemde hem Simson. Hij werd van jongsaf gezegend door de HEER, en groeide voorspoedig op. De woorden over hem doen denken aan die over de grote Verlosser Jezus: "Jezus groeide verder op en zijn wijsheid nam nog toe. Hij kwam steeds meer in de gunst bij God en de mensen".

Simson trouwt met een Filistijns meisje

Op een dag was Simson in Timna, een plaatsje op de grens van Juda en Dan, dat in handen van de Filistijnen was gekomen (het lag ook dicht bij hun steden Gat en Ekron). Daar zag hij een leuk Filistijns meisje. Thuisgekomen vroeg hij zijn ouders of hij met haar mocht trouwen. Maar zij wisten dat de HEER dat had verboden en vroegen hem of er geen goede vrouw was te vinden in hun eigen volk. Maar Simson was heel beslist: Dit meisje moet u voor mij vragen, want zij bevalt me". Zij wisten niet dat de HEER hier de hand in had, om een aanleiding te hebben tegen de Filistijnen.

Uiteindelijk gingen zij met z'n drieën op weg naar Timna. Onderweg bleef Simson wat achter, en ineens kwam er een leeuw brullend op hem af; maar met de kracht van de HEER verscheurde Simson de leeuw met zijn blote handen, alsof het een lammetje was. Zijn ouders hadden niets gemerkt, en hij vertelde hen ook niet wat er was gebeurd.

In Timna praatte hij met het meisje, en hij besloot zeker met haar te trouwen. Niet lang daarna ging hij weer met zijn ouders naar haar toe – nu om met haar te trouwen. Onderweg ging hij even kijken naar wat er van de dode leeuw was geworden. In het karkas zat een bijenzwerm, en hij nam een handvol honing uit de raad. Al etend liep hij terug naar zijn ouders, en gaf ook hun iets van de honing; maar hij vertelde niet waar die vandaan kwam.

Simson gaf een feest in het ouderlijk huis van het meisje, zoals ze dat daar gewoon waren als een jongeman ging trouwen. Nadat hij met iedereen die daar was had kennism gemaakt, werden er dertig jongemannen van zijn leeftijd uitgekozen om het feest bij te wonen. Simson vroeg hen een raadsel op te lossen. Als ze dat konden kregen zij allen een stel onder- en bovenkleden van hem, maar indien niet, dan moesten ze hem dertig onder- en bovenkleden geven. Zoals dat gaat bij jonge mannen wilden ze niet voor elkaar onderdoen, en zeiden: "Afgesproken! Laat je raadsel maar horen". Toen zei Simson: "Eten kwam uit de eter, en zoetheid kwam uit de sterke". Er gingen drie dagen voorbij, zonder dat ze de oplossing vonden. Op de vierde dag gingen ze naar zijn vrouw, en bedreigden haar: "Jij moet je man overhalen om ons de oplossing van het raadsel te vertellen, anders steken we jullie huis in brand zodat jij en je familie omkomen. Wat denken jullie wel! Hebben jullie ons soms uitgenodigd om ons tot de bedel-

staf te brengen?". Zoals meisjes goed kunnen, viel zij Simson snikkend en snotterend om de hals, en verweet hem dat hij haar niet liefhad omdat hij haar de oplossing niet had verteld. Maar Simson zei dat hij het zijn ouders niet eens had verteld, dus waarom haar dan wel. Maar vier dagen lang bleef zij hem huilend verwijten maken, en op de zevende dag vertelde hij het haar dan toch maar. Zoals te verwachten viel, vertelde zij het meteen aan een van de jongemannen. Die gingen op de zevende dag vlak voor zonsondergang naar Simson, en stelden hem de vraag: "Wat zou er zoeter zijn dan honing en sterker dan de leeuwenkoning?". 'Jullie hebben samengespannen met mijn vrouw, anders waren jullie er nooit achter gekomen', zei Simson. De Geest van de HEER kwam over hem, en hij ging naar de stad Askelon. Daar doodde hij dertig man, nam hen de onder- en bovenkleden af, en gaf die aan de dertig jongemannen. Hij was zo boos dat hij terugging naar zijn ouders.

Simsons wraak op de Filistijnen

Niet lang daarna wilde Simson toch weer naar zijn vrouw. Om het goed te maken nam hij een geitenbokje mee. Hij vroeg haar vader of hij haar in haar eigen kamer mocht bezoeken. Hij weigerde dat, en zei dat hij dacht dat Simson niet meer terug zou komen en had haar daarom aan een andere

man gegeven. Maar, zei hij, ze heeft wel een veel mooiere zus. Die koehandel wilde Simson niet, en hij dacht erover na hoe hij wraak zou nemen. Het was toen de tijd van de tarweoogst en hij kwam op het idee de velden rond Timna in brand te steken. Hij ving driehonderd vossen (!), bond ze twee aan twee met hun staarten aan elkaar met

brandbaar materiaal ertussen. Toen hij daarmee klaar was stak hij dat materiaal aan, en stuurde de vossen de graanvelden in. De vossen renden overal heen, zodat korenschoven, tarwe op de akkers, en zelfs wijngaarden en olijfgaarden in vlammen opgingen. Toen de eigenaars erachter kwamen wie dat had gedaan, en waarom, staken ze het huis van Simsons schoonvader in brand, waarbij die en Simsons vrouw omkwamen. 'O', zei Simson, 'gaat dat hier zo? Dan zal ik niet rusten voordat ik me gewroken heb'. Nadat hij vele Filistijnen tegen de grond had geslagen, zocht hij een schuilplaats onder een overhangende rots.

De Filistijnen waren woedend om wat Simson had gedaan, en vielen het gebied van Juda binnen. Toen de inwoners vroegen waarom ze dat deden, vertelden ze wat er was gebeurd en dat zij Simson betaald wilden zetten voor wat hij had gedaan. Drieduizend Judeeërs gingen op zoek naar Simson. Toen zij hem gevonden hadden, vroegen zij hem waarom hij hen dit had aangedaan; "Je weet toch dat de Filistijnen hier de baas zijn?". Maar Simson verdedigde zich: "Ik heb hun alleen betaald gezet wat zij mij hebben aangedaan". De Judeeërs zeiden dat ze waren gekomen om hem gevangen te nemen en uit te leveren. 'Dus niet doden?' vroeg Simson. Simson liet zich vastbinden met twee nieuwe touwen, en zij brachten hem naar de Filistijnen, die juichend op hem afstormden. Maar de Geest van de HEER kwam weer over Simson, en hij verbrak de touwen alsof het draadjes waren. Hij greep een ezelskaak die voor zijn voeten lag, en met dat harde bot sloeg hij duizend man dood. "Met een ezelskaak heb ik hun botten gekraakt. Met een ezelskaak heb ik er duizend geraakt" riep hij uit. Door de inspanning had hij geweldige dorst gekregen, en daarom riep hij: "Aan U HEER, heb ik deze geweldige overwinning te danken. Moet ik nu sterven van de dorst en alsnog in de handen vallen van die onbesnedenen?" Toen liet God de grond openscheuren, en er kwam water uit, zodat Simson kon drinken en zijn krachten terugkeerden.

De dood van Simson

Simson was een keer in Gaza en overnachtte daar. De inwoners kwamen dat te weten, en waren van plan hem de volgende ochtend te doden. Maar Simson stond midden in de nacht op, ging naar de stadspoort, greep de beide deurposten, en rukte ze met poort en al uit de grond. Met het hele geval op de schouder liep hij helemaal naar Hebron, en legde het op een berg.

Enige tijd later ontmoette Simson een Filistijnse vrouw die Delila heette, en hij begon een verhouding met haar. De stadsvorsten vroegen haar Simson over te halen haar te vertellen hoe hij aan zijn geweldige kracht kwam, en wat zij moesten doen om hem weerloos te maken, zodat ze van hem af konden komen. Delila zou dan een heel grote beloning krijgen. Dat trok haar wel aan, en ze vroeg Simson: "Vertel me eens: waarin schuilt toch je geweldige kracht? Hoe kan iemand je zo boeien dat je weerloos wordt?"

Simson spelde haar op de mouw dat zij hem moest vastbinden met zeven verse, soepele pezen, en dat hij dan even zwak als een ander zou zijn. Delila gaf dat door aan de stadsvorsten en die leverden haar de pezen. Toen zij hem daarmee in zijn slaap gebonden had, riep ze: "De Filistijnen komen je halen, Simson!" Maar hij sprong op, en de pezen knapten als touwtjes. Zo bleef het geheim bewaard. Maar Delila probeerde het opnieuw: 'nu even alle gekheid op een stokje, hoe zit het nu?' Simson spelde haar weer iets op de mouw: 'Wanneer je me vastbindt met nieuwe, ongebruikte touwen, dan ben ik net zo zwak als een ander'. Dat was niets nieuws: dit was al eerder geprobeerd, en het was mislukt met fatale gevolgen... Maar Delila bond hem vast, en riep weer: "de Filistijnen komen je halen, Simson!". En weer knapten ze als draadjes toen Simson opsprong. Nu zei Delila boos: "Je hebt me weer voor de gek gehouden en met leugens afgescheept ... Vertel me nu eindelijk hoe je geboeid moet worden". Toen begon Simson gevaarlijk spel te spelen (denk aan het raadspelletje ben ik warm of koud) door haar te wijzen op zijn haren: "Als je mijn zeven haarvlechten inweeft in het weefgetouw en ze met een pin vastzet in de wand, ben ik even zwak als ieder ander". In zijn slaap deed Delila dit en riep "de Filistijnen komen je halen, Simson!" Maar ook dit keer was alle moeite vergeefs: Simson rukte zich gewoon los. Toen begon Delila op zijn liefdesgevoelens te werken: "Hoe kun je zeggen dat je van me houdt ..." – en dat dag in dag uit. Uiteindelijk bezweek hij: "Nog nooit heeft een scheermes mijn hoofd aangeraakt ... omdat ... ik aan God gewijd ben. Als mijn hoofdhaar zou worden afgeschoren, zou mijn kracht me in de steek laten en zou ik net zo zwak zijn als ieder ander". Dacht hij dat Delila dit niet zou doen, omdat hij haar lief-

had? Delila was doortrapt, en verkocht hem voor een zak geld. Ze liet de stadsvorsten met het beloofde geld naar haar toe komen en in de kamer naast haar wachten. Zodra Simson met zijn hoofd in haar schoot in slaap was gevallen, liet ze een van de vorsten binnenkomen als getuige en schoor Simsons haarvlechten af. Daarna riep ze: "De Filistijnen zijn er om je te halen, Simson!" Simson werd wakker en wilde, net als de vorige keren, opspringen en zich losrukken, "want hij wist niet dat de HEER hem verlaten had". Zijn kracht was verdwenen en hij was weerloos. De Filistijnen grepen hem, staken zijn ogen uit, en brachten hem, geboeid met bronzen ketenen, naar Gaza. Daar werd hij in de gevangenis gezet en moest hij meel malen. "Maar zijn afgeschoren haar begon meteen weer aan te groeien".

Omdat hun plan eindelijk was gelukt, hielden de Filistijnen een feest ter ere van hun god Dagon. Het volk juichte: 'Wij loven onze god, want hij levert onze vijand die ons land verwoestte aan ons uit, onze vijand die zovelen van ons doodde'. Toen ze steeds vrolijker werden, stelde iemand voor Simson te laten halen, 'dan wordt dat lachen'. Zo gezegd, zo gedaan. Simson moest, om de feestgangers te vermaken, tussen de zuilen van de tempel gaan staan. Maar Simson had een plan: hij vroeg zijn begeleider hem bij een zuil te zetten zodat hij steun had. De tempel was overvol en

drieduizend mensen waren zelfs op het dak geklommen. Allen keken naar hem en jouwden hem uit. “Maar Simson riep de HEER te hulp: “HEER, mijn God, denk toch aan mij! Geef mij alstublieft nog eenmaal genoeg kracht, zodat ik me voor minstens één van mijn beide ogen op de Filistijnen kan wreken”. In geloof tastte hij voorzichtig naar de twee middelste zuilen, waarop het gebouw rustte, zette zich met beide handen schrap en riep: “Mijn dood zal de dood zijn van de Filistijnen”. Toen duwde hij de twee zuilen uit alle macht uit elkaar, zodat de tempel instortte en alle aanwezigen werden bedolven onder de brokstukken. Ook Simson stierf, maar hij had zo meer slachtoffers gemaakt dan in al zijn andere acties.

Zijn familie van vaderskant kwam zijn lichaam ophalen, om het te begraven in het graf van zijn vader Manoach. Tijdens de Filistijnse overheersing was Simson twintig jaar opgetreden als rechter.

